

Рипік Олександр Анатолійович **з 1994 року**

Над зеленою рівниною велично підноситься гора Високий Замок – свідок сивої давнини Львова, міста, в якому химерно поєдналися різні стилі і епохи. І так хочеться хоча б раз у рік, хоча б на декілька днів повернутися на цей берег дитинства, де у 1966 році сім'ї Рипіків, Галині Анатоліївні та Анатолію Адамовичу, доля подарувала сина Олександра.

У 1969 році сім'я переїжджає на Житомирщину, не підозрюючи, що саме тут, у цьому гарному поліському містечку Малині станеться найбільша трагедія: у 1977 році під час гасіння пожежі на підприємстві родина втратить чоловіка і батька. Сашко відразу подорослішав, адже розумів, що лишився найстаршим чоловіком у сім'ї. Він став справжньою опорою для мами: умів розрадити, допомогти, підтримати та й за меншим братом приглядіти. Тому й звик у житті всього досягати сам. І йому вдалося міцно стати на ноги.

У 1983 році Олександр з відзнакою закінчив Малинську середню школу №1. Нелегко було провінційному хлопцеві вступити до столичного інституту на престижний факультет історії та права. Але тут проявилась його цілеспрямованість, наполегливість, сила характеру і, звичайно ж, ерудиція. З 1984 по 1986 рік ще одне випробовування - служба в лавах Радянської Армії, яка стала для нього справжньою школою мужності, адже служити довелося у Таджикистані.

У 1990 році, будучи вже одруженим і маючи маленьку доньку, повертається до Малина, де отримує призначення на посаду вчителя історії у Малинську середню школу №6.

Молодий історик зарекомендував себе як знаючий фахівець і вмілий організатор, вихователь, до якого відразу потягнулися діти, бо відчували у ньому людину добру, хоч і вимогливу, розумну, справедливу, цікаву та ще й з прекрасним почуттям гумору. Це був захоплюючий і водночас непростий період в учительській біографії Олександра Анатолійовича. Йому вдалося з гідністю вийти з усіх випробувань, завоювавши авторитет, любов і повагу вихованців, які й досі вважають його старшим товаришем і порадиником.

З 1994 року Олександр Анатолійович призначений на посаду директора. Нелегко бути директором у сучасних економічних умовах, а молодим директором тим паче. Особливо у колективі, де працюють люди, які за віком і досвідом – твої вчителі. Та Олександр Анатолійович вдячний своїм колегам, бо відчув їхню підтримку і розуміння.

Рипік О. А. оволодів усіма секретами діяльності сучасного керівника, які допомагають йому творчо й ефективно здійснювати навчально-виховний процес. Він здібний організатор учнівського та вчительського колективів. Цій людині притаманні енергійність, принциповість, всебічна ерудиція, вдумливість, ініціативність. Він дає учням глибокі і ґрунтовні знання, досконало володіє методикою викладання свого предмета, впроваджує в практику нові педагогічні технології, тому й має вищу кваліфікаційну категорію та звання «старший учитель».

У керівництві Олександр Анатолійович поєднує демократизм і вимогливість, кваліфіковано веде роботу з кадрами, згуртовує колектив, підтримує новаторів. З 1994 року директор прикладає усі зусилля для зміцнення матеріально-технічної бази школи: оновлено фасад школи, обладнано сучасний комп'ютерний кабінет з підключення до мережі Інтернет, газифіковано шкільну котельню, зроблено сучасний ремонт 8 класних кімнат, коридору; для кабінетів середньої та старшої школи придбано нові парти, стільці, дошки.

Разом з педагогічним колективом Олександр Анатолійович працює не лише на сьогодні, але й на перспективу, розуміючи, що у третьому тисячолітті необхідно вирішувати нові управлінські та психолого-педагогічні завдання, розробляти нові підходи для успішної діяльності школи. Тому попереду нові творчі задуми, нові ідеї і здобутки, нові перемоги і відкриття.